

גליון מס' 25 (555) * 26 במרץ 1968 * כ"ו באדר תשכ"ח * המחיר: 1 ל"י

מעריב
זנוער

רבקה רוקמן - ציירת ומשוררת בת 16 ראה כתבה בעמ' 4-6

מי את

רבקה רוכמן?

נערה בת 16, אמן בשל
ומבוגר, אשר ציוריה
הנפלאים, בשחור-לבן,
מקשטים נאות קירות
בירושלים - ושירה
מעוררים התפעלות

אל ציוריה קוד!?! — זקנה רבקה מתוך דחה סמיני של 'צירות קירות הבית' היקטוריו לרשעה ומרים נתנה מורקו לנתנהויה ציורים וזמרים קטוריוס סטוריוס סטני שלמרת קוניה.

„ואני מחפשת אלוהים“

חוכי כאילו ודעלמת, כוח'איתנים, דוחי את ידי, וכאילו אין קשר, באותם רגעים, בני, ובין ידי, חוד נמשכת ומי תבת, תשיר הוא חודלה של מב'ירות ר'ג'י, ויחכו מאוד שאחרי יצוי שעת לא ידבר אל לבני ועתים קרובות אני זורקת שירים...

לילה אחד הויתר עייפה במיוחד, ספני שהתכוונתי עד שעה מאוחרת לרבותן שמעתי לענוד לכתורה, הייתי עייפה מאוד והעוררות, איני יודעת כעוד, בשעה 3 לפנות-בוקר, קמתי, וכבתני 6 שירים. לא רציתי לכתוב, אבל זה בא...

ופעם אחרת הרגשתי אותה יד נעי' לטת מיטבת אחי לכתוב — אי הדת זה ער'ישבת, ובשבת אני כותבת

ורבקה גם כותבת שירים, יתרום של שירה — בכבודם שירים ומקור'מבט, חודרים תבוים בני 14 יצא לאור ספר שירה הראשון, כותבתי העובדה — ובקמים אליה שפיו אבות, השונאי והי ספר שירים נוסף — תחתיה של תחום' (יחכו והשקט ישנתה, מהימת רבקה, זה ענו של סבב רוח...)

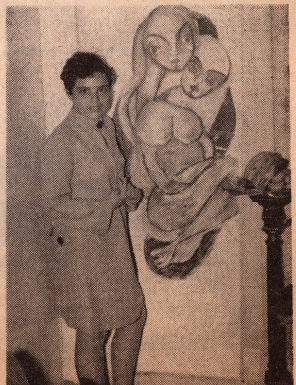
בצב רוח, זה התקשר שנותנת ת-נערה תחוכבת לכל משהיה, והשי-רוב הציורים ואפילו הכנת השיעורים הם ענין של מצב-רוח. „איני מתכוונת בציוריה, אף פעם, לשבת ולכתוב שיר, איני מחליטה, לישלל שנתרם יתיה לי מנא — אשב וכתוב שיר או אציי. — ענוד דחף לכתוב או לצייור בא מאילו, מי

רבקה מרים רוכמן — נערם שהר' בה חתו על קנטנו ניסו לרשעו, כי רבקה מציירת כבר בני 12, וכותבת שירים מגיל 7. ובכן, מה?!? תוקפן נבות בתמיחה.

ובכן — רבקה לא למדה מילים ציור באופן שפתי (פרס לשיעורי הציור בבית הספר) וקירות בנות מלאים את ציוריה המופלאים, עד הלימות ואף אל התקרה הגיעו. ואם און בכך מיי' לתמיחה, ציור סוף עוד כי 150 קירות בבתי שובי ירד ציבור מלאים משה'יתיה, ועוד יש לה אלהים (רשומים על נייר... משהי דודי אמן, שטוב הציורים שביקרו בביתה, עזיבת לראות פלאה הגדול — ענוד משוטטותים...

מאת: ירון זורע
כאשר נכנסנו לביתה השקט של משפחת רוכמן הירושלמית, היו בו מאות אנשים, מאות — אמרנו? אלפים? ניבטנו אלנו באלים וועקע סבבו אותנו מכל עבר והביטו. עניינים, הרבה מאוד עניינים. מאות עניינים!

ציורי הקיר של רבקה לה, בתם בת ה-16. כבורסא, מתחת לעניינים הגדולות והכנים הקאפאיים, ששל הקירות, ויבשת רבקה רוכמן, פנים מלאי-צחות, הרבה מבע והבון-הבון הדתי-העניינים בעניינים. עניינים גדולות, העניינים של רבקה.

נופך לציורי הקיר המפשישים וזמרים של 150 משפחות בירושלים, ציורה רבקה גם כן 1800 ציורים גדולים, גם כן בשירותים

הרבה עצב יש בצורות ובשיחות
של רבקה הרבה תחושות שמפצות
ניחה הדר - ודאי ודאי שלא נת-
נתה בהן:

מות ילדים

מות ילדים - לו כמינים
ולחיים ורורות
מות ילדים - צעד הוא
על קצות אצבעות.
ואנשים שחורייבנד
ואפורינים
כחופים בעש -
צילום-ילדים...
מות ילדים - הדי לו
על צל שיות
מות ילדים יש לו
רגליים קטנות
קצות אצבעות
קטנות...
סקט ואודס
ועינו מנויט
עם פשע-לחיים.
דיו השקט
עם שקט ליד האצבעות
מתחת חום
משמשות...

מות ילדים וידיהם הקטנות
המשקטות
לצעד עוצב
לצעד שיש לו
מות ילדים פחד ורועה,
כמו זמעה של פענה...
כמו פלא לבן-אנג -
צעד...

בניגוד לשירים בהם יודעת רבקה
לא הגיע - החרוזים מתנגנים זה-
אותיות כאילו מתכבדו למחיתלה
אין רבקה יודעת לאן וליכיו אותה
צוירת.

אני מתחילה לצייר - היא אומרת
וילמשה - תניח השחרור מושך את
ידי ואת מציאות אני יכולה לחלום
לציר על נושא זה או אחר אני יודעת
אני פקס מה אני... מה שיש התמנה
אני חודת ומקמת מופנת
כששירי - אני שושא-אחרי שהגיוני
טובים - אין לו עוד גישה אילו, כאילו
מכורח חלומות - אחי...
מלו אפילו זה -
רבקה צוירת אן ורק בניו, מדוע
דווקא בניו ?

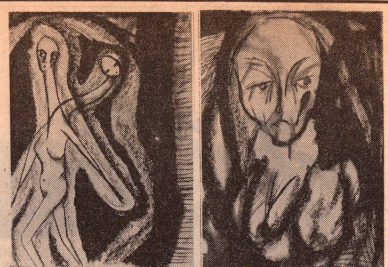
כך אני כן ג' ש' את הצורך במחול
אני ששתי אצבעות - מבטלה בצבע זה
ששורה - לעולם אני זמקה - למרבה
אלה צוירי הקיר. הקיר הזה שלמפני
היה מוסתר - לעיני שני ארונות. וזה
אחד הרגשות שבו מופיע חובש, וזה
חוזר ומבט אבא - צוירי...
אני צוירת יורי - אבא - מספרת
רבקה ששוקר שובב מדוע מפיגה,
רבקה שאנא מדעלי - מיד חונת את
המחנה. שיש עונת חובש ילד קטן
הוא סיפסל - הוטרול - ה...
תוצאה... לא אני יודעת מה זה...
פרש כרגעו...

ואחרי הקיר הזה הגיע חורב של ותי
הקירות בבת, חלק מהמקרה - והייתי
התה - ובאורי - עוד 150 קירית כי
ורושלים -
אילו נתנו לי - הייתי מצוירת על
כל קיר וקיר בירושלים - אלא שחי
שמה אני לפניך בירושל -
רבקה, תראה לאנטינה מבידה שקובעת
בית - החרבת אהבה המקום הארץ.

שירות צבאי - זכות!

היא יושבת בנד אסאיה סבלנות
לפרשנות של אביה על צויה - (אז
החשבון נעשה אחריכ" - היא
אמאית). נראה שאינה שמה אחר
דברי הפרשנות - אותה מורת-רות
סגולה כל נער שאבד אבא'יה או
אסאיה מתאמים בפשעי-ידיו מול
השכנים...

כלפי חוץ אינה שונה כחא-חן מיה
בני-גילה המבחינה החלית של בני-
האשריות. הצעירות מרובות -
מכובות - עשירי-מנס מלא-מחנים - בלי
מוסר ? היא טובה למדי, בממסמיקה
מדינית (חור מנהל).
יש ששים (חור מנהל).
אני דרתי - אני מצוירת בסר-
פרק - שירות צבאי ? תשעה תיבה -
זו זכותי זו זכותי ! היא אומרת
(מה אני תלמיד שיבה ?)...
האנני אז רבקה וזמנו על-גנת
לחשאר קטן חצי-שעה - שעה לכל
דורתי, נשאוני אחר-השעה ששתי
וידיה נשאנים עור אדמלא ארזי
מה השעה...

„כל אדם יש לו שעה“ - אומרת חנה - שעה של גינות ציור

„הקטן שאני מתחילה, איני יודעת מה אני עומדת לעצור“ - אומרת רבקה

ציור מקור יוקע - רבקה משמלת על כל מינס סור

ורבקה לומדת בבית חינוך (ד"ר) עבדה
הקטנה וכאשר נסיחה לכותב את השיר
בשורה שבת... לא יכולתי לכתוב אפילו
שורה אחת... מילים פרוץ, השורות נט
הן מוכוונות...
אחד מציורי השיר רבקה נכתבים במחנה
הקדמי, המיקלה הקטנה, הותכן הרעיון
- נודרים בעת וכוננה אחת, ולעולם
אין רבקה חוררת ומתקנה בשיטה.

אסוציאציות מקראיות - בדרות חנוך

„ויתקד חנוך את האלוהים ואינו - כל ילק אתו“ - אלוהים“

אמרו אנשים „אינו“
ויבאו אותו לגלות.
אמרו אנשים „אינו“
ומבאו את יצור המשוטט בגנות.
שילו הנמחה על פנים
מחוללם נמא בדברים.
גדל וקטן של האור,
צילו השוכר.
אמרו אנשים „אינו“
מכירה את דמי באורים.
מסוהרו ביטל כל מוסרם
והורויו עליו נמנעים.

אסוציאציות מקראיות רבות בשי-
רה של רבקה. במקרים רבים אנו
בית-מדרשו, אז הן קיימות, ד"ר,
בנוסף לזה התלמידה בית-ספר, ד"ר,
המסורת הדת.

כל אדם יש לו שעה - אמרו חמישה
- מן השעה רבקה. ומה השעה הזאת ?
„ו השעה שבה עשר משמים או א מר -
דברים ששאר ילדים קשה להם
בנושאים אחרים. ורק שיש
אותה שעה - קיים אדם. לפנים הוא
עצמו אינו יודע מה הוא ומהה שעה
זה. קשה מדימה במוינים אלה שששיתו.
והדברים נצמחים עיני הכוכב בעיר
לדת המעלה ויאלה חיים. ירר הם
באמרו „בשעה הנחלה“ - ולכן אני
רואה בהם דרך צוירתיהם...“

רבקה יש דעת צוירתיהם מילוסופיה
שש ששים ספקה ומבטלת לדה, מילוי
סופה אכזבה. שמיני שישו ברע
מלה נעלה יותר. דעת שיש בהן רבקה
מחלומות הרוח, הרבה מעל לחינוך,
התלמידה הרבה, המבנים הרבים שלנה
מיוני כל אסוציאציות ויודע לו מציאות
- קשה קשה לנחמה עמה היא מציאות
מיד לעולם של מושגים, לעולם צוירי-
משקב (הנתינים לכאורה) עד ששעה
לעקב אותה. החרב ריבון רב
כיון זה תורה מנוחה שחות ארץ-
כות על עת החרדה - מציאות ישראלי
(מילוסופיה) בשיעורים אחרים לני-
הה לטורי הנתינים מציאות אלה -
הן צויריות מציאות מציאות...
הן צויריות מציאות מציאות...
שיה אותה לא יכולים היו לעקוב...
(על החרוב) - המורים מלמדים ור-
אום כך ררר אתה שיה, ואין לו
סוף מנחה או מרדע אינם רואים
שחורה הלאה מזה. הם מנחה לו.
כי רבקה מציירת הרבה יותר מבי-
גילה. ואין מלה על כן שיה בני-
דה (מורה ככל בבישיות...)

אינו עונים -
שכנו של שטיעה
הנחה נראה ?
עונים -
עולמי הנחה -
האחד המודר
הרשעה את עונים
1911
16.6.65

תחושות מעבר לגיל

אמרים על שאני כותבת מצוירת את
הראיה - אומרת רבקה, כשני רגע
אז כשני של המינסוסיאליה. אני
אינו מתוכנתת לכך - ונתני שאני
מצוירת את המסגדה של עמי. אז -
מכיון אדע שאני מצוירת את שארוע
לפני 28 שנה רואה ? ויה אני יכול
לגונן על גינת אפנים שיה ארזי
אדע שאני מצוירת דווקא את המסגר
המבחינה על ענין הנחה אמן שניה
מסארי אמן חורב החרב.
המורים נכריים, אולי כפרוה -
אין כן - זו אשמייה של כותב של-
רות אילו. הם נאמרים באמורה מוקנה,
בתח-שכנוע שאין לעמדה ממנה.